

Sygn. akt I C 1292/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Kosińska - Szota

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Wiejkut

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2021 roku w Kłodzku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 6 509,53 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 6 509,53 zł (sześć tysięcy pięćset dziewięć zł 53/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 6 017,53 zł od dnia 30 lipca 2020 roku i od kwoty 492 zł od dnia 8 października 2020 roku;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 830,14 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1292/20

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą we W. wiosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6 509,53 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 492 zł od dnia 8 października 2020 r. i od kwoty 6 017,53 zł od dnia 30 lipca 2020 r. Wniosła nadto o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 6 lipca 2020 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uległ uszkodzeniu pojazd marki M. (...) nr rej. (...). Poszkodowany zgłosił szkodę stronie pozwanej jako ubezpieczycielowi sprawcy, która po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła mu kwotę 6 117,64 zł. Powód podał, że na mocy umowy cesji nabył od poszkodowanego wierzytelność przysługującą mu wobec strony pozwanej z tytułu przedmiotowej kolizji, zaś dochodzone pozwem roszczenie stanowi różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym a wypłaconym w toku postępowania, powiększoną o kwotę 492 zł poniesioną przez powoda w związku ze zleceniem sporządzenia prywatnej kalkulacji kosztów naprawy.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana przyznała, że udzielała ochrony prawnej sprawcy zdarzenia z dnia 6 lipca 2020 r., jak również, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła poszkodowanemu kwotę 6 117,64 zł. Zakwestionowała natomiast zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia, wskazując, że przyznana kwota zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Ponadto, poszkodowany został poinformowany, że w przypadku braku możliwości naprawy pojazdu w ustalonej przez pozwaną kwocie, pozwana zorganizuje i przeprowadzi naprawę w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lipca 2020 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) nr rej. (...). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego i ustaleniu zakresu uszkodzeń w pojeździe, pozwana przyznała i wypłaciła poszkodowanemu kwotę 6 117,64 zł. Na mocy umowy cesji, strona powodowa nabyła wierzytelność z tytułu odszkodowania przysługującego poszkodowanemu od strony pozwanej w związku ze szkodą z dnia 6 lipca 2020 r.

Okoliczności bezsporne

Strona powodowa zleciła sporządzenie prywatnej opinii, z której wynika, że koszt naprawy pojazdu poszkodowanego wynosi 12 135,17 zł. W związku ze sporządzeniem opinii strona powodowa poniosła wydatek w kwocie 492 zł.

Dowód:

- kalkulacja naprawy nr (...) – k. 32 - 38

- faktura VAT nr (...) – k. 39

Po zdarzeniu poszkodowany zlecił naprawę pojazdu w warsztacie w Z., bowiem zależało mu na czasie. Strona pozwana nie wskazała mu konkretnego warsztatu, w którym mógłby naprawić samochód. Kwota wypłacona przez pozwaną nie pokryła koszty naprawy, dopiero łącznie z kwotą uzyskaną przez poszkodowanego od strony powodowej w wyniku cesji. Mechanik informował poszkodowanego, że koszty te będą wyższe, niż kwota wypłaconego przez pozwaną odszkodowania, dlatego też poszkodowany zdecydował się sprzedaż wierzytelność. Pojazd został naprawiony przy użyciu oryginalnych części, czyli takich, jakie były zamontowane.

Dowód: zeznania świadka M. C. – k. 69

Koszt przywrócenia pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) do stanu sprzed szkody z dnia 6 lipca 2020 r. wynosi 12 275,17 zł. Obejmuje on naprawę pojazdu w technologii przewidzianej przez producenta samochodu, z użyciem części oryginalnych, zalecanych przez producenta i sygnowanych jego logo (z wyjątkiem czujników odstępów, co do których istnieje możliwość zakupu części jakości (...)) oraz przy zastosowaniu średniej stawki 110 zł za roboczogodzinę mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych (blacharsko – mechanicznych i lakierniczych) w obrębie zamieszkania poszkodowanego.

Dowód: opinia sądowa wraz z kalkulacją naprawy sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G. – k. 79 – 111

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W przedmiotowej sprawie poza sporem był fakt zaistnienia w dniu 6 lipca 2020 r. kolizji, w następstwie której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) nr rej. (...). Pozwana uznała swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia, wypłacając odszkodowanie w wysokości 6 117,64 zł, które, w jej ocenie, było adekwatne do zakresu doznanej szkody. Nie kwestionowała również legitymacji czynnej powoda do występowania w niniejszym procesie. Spór dotyczył jedynie wysokości należnego świadczenia umożliwiającego naprawę pojazdu i przywrócenie go do stanu sprzed szkody.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do treści art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby

pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej ogranicza się zatem do uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu poszkodowanego, jakie powstały w związku ze zdarzeniem z dnia 6 lipca 2020 r.

Celem ustalenia tych kosztów, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G., który posiada specjalistyczną wiedzę.

Sąd w całej rozciągłości podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego, która nie była kwestionowana przez strony postępowania. Opinia sporządzona przez biegłego, jest w ocenie Sądu fachowa, rzetelna i wyczerpująca. Biegły sądowy w sposób rzeczowy i precyzyjny określił, które z elementów pojazdu poszkodowanego uległy uszkodzeniu wskutek przedmiotowej kolizji, wskazując jednocześnie, które z nich podlegają wymianie, a które naprawie.

W oparciu o ustalony i niekwestionowany przez strony zakres uszkodzeń pojazdu, biegły przyjął, że koszt naprawy umożliwiający przywrócenie go do stanu sprzed zdarzenia z 6 lipca 2020 r., przy uwzględnieniu technologii przewidzianej przez producenta i zastosowaniu średniej stawki 110 zł za roboczogodzinę w warsztatach blacharsko – mechanicznych i lakierniczych w obrębie zamieszkania poszkodowanego wynosi 13 103,98 zł. Biegły wskazał opcjonalnie, że w przypadku uszkodzonych czujników odstepu istnieje możliwość zastosowania elementów jakości O (...), które odpowiadają jakościowo częściom oryginalnym, sygnowanym logo producenta. Użycie tej części będzie zgodne z założeniami techniczno – eksploatacyjnymi producenta pojazdu, zapewni odpowiednie walory estetyczne i bezpieczną jazdę, pozwoli przy tym zminimalizować koszt naprawy o 828,81 zł.

Biegły wyjaśnił, że dokonanie naprawy samochodu przy użyciu części zamiennych jakości P, (...) i (...) nie gwarantuje przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia powodującego szkodę. Części te produkowane są przez podmiot inny niż uznany przez producenta danej marki i nie zapewnią w pełni walorów jakościowych ani estetycznych, a ich montaż w pojeździe (który może okazać się problematyczny) wiąże się z ryzykiem oraz problemami przy dalszej pracy pojazdu. Ponadto, części alternatywne tej klasy produkowane są zazwyczaj z materiałów niższej jakości oraz przy zastosowaniu innych niż producenckie technologii, dlatego też szybciej ulegają korozji, cechuje je mniejsza trwałość i niewłaściwe ułożenie w płaszczyźnie przylegających elementów oblachowania.

Zdaniem Sądu, ubezpieczyciel nie ma prawa narzucać poszkodowanemu stosowania zamienników, które – jak zresztą wskazał biegły – nie gwarantują właściwych parametrów techniczno – eksploatacyjnych ani walorów estetycznych. Przy stosowaniu przepisu art. 363 § 1 k.c. do wypadków komunikacyjnych należy stwierdzić, że szkoda powstaje w sferze odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela, treścią świadczenia tego ubezpieczyciela, wynikającą z umowy ubezpieczenia OC, nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego, wywołanej uszkodzeniem lub zniszczeniem pojazdu. Szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 k.c. oraz według zasad art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c., stąd obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Oznacza to, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej - kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Gdy zatem naprawa pojazdu przywróci mu jego wartość sprzed wypadku, odszkodowanie powinno odpowiadać kosztom takiej właśnie naprawy ustalonym przez rzeczoznawcę (wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 3 października 2013 r. II Ca 321/13).

Wskazać wypada także, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r. przyjął, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego

celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Mogą to być koszty związane ze stosowaniem części oryginalnych pochodzących z sieci dealerskiej. Jeżeli jednak ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (III CZP 80/2011). W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Najwyższy podkreślił, że poszkodowany ma prawo nabyć części samochodowe, które pochodzą z pewnego źródła i w związku z tym mają gwarantowaną jakość, zapewniającą bezpieczeństwo pojazdu po jego naprawie. Najpewniej kryteria te spełniają części oryginalne pochodzące z sieci dealerskiej. Z tych też względów powód miał podstawy domagać się zasądzenia odszkodowania, które zostanie obliczone w oparciu o te najwyższej jakości części. Może jednak okazać się, że zastosowanie tych części spowoduje wzrost wartości pojazdu jako całości w porównaniu z jego wartością sprzed zdarzenia szkodzącego i wówczas jeżeli ubezpieczyciel to wykaże, należy obniżyć odszkodowanie o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. W niniejszej sprawie strona pozwana nie podjęła nawet próby przeprowadzenia takiego dowodu.

W oparciu o poczynione przez biegłego ustalenia, Sąd uznał, że racjonalne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wynoszą 12 275,17 zł, i obejmują one średnie stawki 110 zł za robociznogodzinę w warsztatach naprawczych oraz zakup elementów oryginalnych i elementów w jakości (...), O. Zastosowanie części alternatywnych innej jakości nie przywróciłoby pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, nie zapewniłoby też odpowiednich walorów technicznych i estetycznych, a tym samym nie zrekompensowałoby poniesionej w wyniku kolizji szkody.

Rozstrzygając niniejszą sprawę, Sąd oparł się również na dowodach z zeznań świadka M. C., uznając te zeznania za logiczne, spójne i korelujące z treścią dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Należy wskazać, że brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka w kontekście pozostałych dowodów.

Poszkodowanemu zależało jednak na szybkim odzyskaniu pojazdu, dlatego zdecydował się skorzystać z usług warsztatu gwarantującego szybką naprawę i na zbycie wierzytelności z tytułu pozostałej części odszkodowania. Bez względu na wybór poszkodowanego, należne odszkodowanie należało ustalić według średnich stawek obowiązujących w warsztatach rzemieślniczych, z uwzględnieniem zakresu robót wskazanych przez biegłego sądowego w opinii. Naprawa na takim poziomie umożliwiłaby bowiem poszkodowanemu zrekompensowanie poniesionej szkody.

Wymaga podkreślenia, że prawo pełnej rekompensaty szkody obejmuje zarówno szkodę w pojeździe będącą bezpośrednim skutkiem kolizji, jak i wszelkie dalsze koszty ściśle związane z tym zdarzeniem, w tym poniesione koszty wykonania prywatnej opinii rzeczoznawcy. Powód wykazał, posługując się fakturą VAT, że za wykonanie prywatnej opinii zapłacił rzeczoznawcy 492 zł. Niewątpliwie konieczność zlecenia wykonania takiej opinii pozostaje w związku z doznaną szkodą i wynika z potrzeby uzyskania miarodajnych i specjalistycznych informacji odnośnie do zasadności roszczeń powoda jako następcy prawnego poszkodowanej względem strony pozwanej.

W świetle dokonanych ustaleń, Sąd uznał, że skoro koszty naprawy pojazdu wynoszą 12 275,17 zł, zaś strona pozwana wypłaciła poszkodowanemu 6 117,64 zł znacząco zaniżając należne odszkodowanie, to żądanie powoda zapłaty kwoty 6 017,53 zł zasługiwało na uwzględnienie. Zasadne było również żądanie zwrotu 492 zł poniesionych w związku ze zleceniem przez powoda sporządzenia kosztorysu przez niezależnego rzeczoznawcę. Kwota ta została należycie udokumentowana i pozostaje w związku ze zdarzeniem z dnia 6 lipca 2020 r., albowiem dokonana w prywatnej opinii wycena dała powodowi podstawy do wystąpienia na drogę sądową.

O należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia orzeczono w oparciu o przepisy art. 481 § 1 k.c. i 455 k.c., a także mając na uwadze treść art. 14§ 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 473 t.j.). Z akt sprawy wynika, że postępowanie likwidacyjne zakończyło się w dniu 29 lipca 2020 r. tj. wydaniem przez stronę pozwaną decyzji o przyznaniu odszkodowania. Pismem z dnia 23 września 2020 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, wyznaczając termin 14 dni na spełnienie świadczenia. W świetle powyższego, uznać należało, że żądanie odsetek od kwoty 6 017,53 zł od dnia 30 lipca 2020 r. tj. następnego

po wydaniu decyzji pozwanej było zasadne. Prawidłowo zostało również sformułowane żądanie dotyczące odsetek od kwoty 492 zł, bowiem do jej zapłaty pozwana została wezwana dopiero w piśmie z 23 września 2020 r.

Rozstrzygając o kosztach, Sąd kierował się treścią art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces w całości, ponosząc koszty w łącznej kwocie 2 830,14 zł, w tym 400 zł opłata sądowa od pozwu, 1 800 zł koszty zastępstwa procesowego, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 613,14 zł koszty związane z wynagrodzeniem biegłego sądowego, spożytkowane z uiszczonej przez powoda zaliczki w kwocie 1 000 zł. Zgodnie z wynikiem procesu, Sąd zasądził poniesione przez stronę powodową koszty w całości od strony pozwanej.